

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.356/2014/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év szeptember hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt az I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 23.B.124/2011/88. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Az I. r. vádlott cselekményének helyes minősítése a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 3 (három) évre súlyosítja, és a vádlottat 3 (három) évre eltiltja a közügyek gyakorlásától.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.790 (hatezer-hétszázkilencven) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. június 26. napján kelt 23.B.124/2011/88. számú ítéletével az I. r. vádlottat testi sértés büntette (2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdés) miatt 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, és megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Gulyás Mercédesz II. r. vádlottat testi sértés vétsége (2012. évi C. törvény 164. § (1) és (2) bekezdés) és garázdaság vétsége (2012. évi C. törvény 339. § (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 100 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.000 forintban állapította meg, és az összesen 100.000 forint pénzbüntetés megfizetésére a II. r. vádlottnak 10 havi részletfizetést engedélyezett.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a bűnjelként lefoglalt törzskönyvi felvétele elkobzása és a felmerült bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére súlyosításért, az I. r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az elsőfokú ítélet - fellebbezés hiányában - a II. r. vádlott vonatkozásában a Be. 588. § (2) bekezdés b) pontja alapján a kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Az ügyész fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. r. vádlott szúrása 40-50 cm távolságról a sértett hasa felé irányult, és helyesen fogadta el a szakértői vélemények azon megállapítását, mely szerint a szúrás ereje a közepesnél nagyobb volt, „az elhárításra, illetőleg a sértett ruházatára tekintettel még nagyobb is lehetett.” Az erő nagyságára utal az is, hogy a kés éle teljes hosszában behatolt a sértett jobb lábszárába. Ebből az a következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlott szándéka a sértettnél az életveszélyes sérülés okozására mint lehetséges eredménye is kiterjedt és e tekintetben őt nem csak gondatlanság terheli. Abból, hogy az I. r. vádlott a szúrás után sem engedte el a kést, és azt csak a kezét többször a földhöz verve lehetett tőle elvenni, a kitartó szándékára lehet következtetni, amely további súlyosító körülmény.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő mértékben súlyosító körülményként, hogy a sértettnél az I. r. vádlott magatartása következtében 30%-os mértékű maradandó fogyatékoság alakult ki, és a sértett élsportolói karrierje a sérülés miatt befejeződött.

Kifogásolta a büntetlen előélet enyhítő körülményként történő értékelését a fiatal felnőttkor megállapítása mellett, továbbá azt, hogy az elsőfokú bíróság túl nagy jelentőséget tulajdonított az időmúlásnak, ugyanis az eljárás során az I. r. vádlott több alkalommal nem jelent meg a kirendelt szakértői vizsgálaton, és elfogatóparancsot is kibocsátottak ellene.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az I. r. vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés, valamint közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.865/2014. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt.

A bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, az I. r. vádlott és védője fellebbezését pedig alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének és megalapozott tényállást állapított meg. Teljes körűen eleget tett az indokolási kötelezettségének és okszerűen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére. Helyesen alkalmazta az elbíráláskori Btk.-t, és az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése is törvényes.

A megállapított bűnösségi körülményeket nem kifogásolta, azt azonban igen, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azt a tényt, miszerint az I. r. vádlott a cselekményt a jogi minősítéshez megállapíthatónál jóval erősebb, kitartóbb egyenes szándékkal követte el, és erre tekintettel a kiszabott büntetés törvénysértően enyhe.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az I. r. vádlottal szemben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását indítványozta azzal, hogy annak tartamát az ítélet tábla a középértékes bünteteskiszabás elveihez igazítottan emelje fel. Ezen túlmenően a próbaidőre történt felfüggesztés mellőzését, mellékbüntetésként közügyektől eltiltás kiszabását, a bűncselekmény jogi minősítésének a Btk. 164. § (1) bekezdésére és (8) bekezdés I. fordulatra történő pontosítását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a bejelentett védelmi fellebbezést fenntartotta, és az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Indokai szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket, az általa megállapított tényállás megalapozott. Az enyhítő körülmények értékelése az elsőfokú bíróság

mérlegelő tevékenysége miatt eredményesen nem támadható. Megállapítható, hogy I. r. vádlott közrehatása csak az eljárás pár hónappal történő elhúzódását eredményezte, ezért az elsőfokú bíróság a jelentős időmúlást is helyesen értékelte enyhítő körülményként. Mindezek mellett hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott dolgozik és megfelelő körülmények között él.

Az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlotti és védői fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást - a Be. 349. § (1) bekezdése alapján - a fellebbezéssel érintett az I. r. vádlottra vonatkozó részében bírálta felül.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat betartotta.

A kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló szakvélemények alapján - a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel - az elsőfokú ítélet 4. oldalának 4. bekezdését annyiban pontosítja, hogy a sértett 8 m helyett 8-9 cm hosszú szúrcsatornájú sebzést szenvedett el (nyomozati iratok 281. oldal, 59. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal).

A fentiek szerint pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott és a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, következésképpen a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság rendkívül széleskörű bizonyítást folytatott le. Az elkövetés helyszínén jelen lévő valamennyi személyt tanúként hallgatta meg, a szóban, illetve írásban tett tanúvallomásokat bizonyítékként értékelte, és szakértői bizonyítást is lefolytatott. Mindezek alapján iratszerűen állapította meg, hogy a sértett vallomását - a tanúl kivételével - a meghallgatott tanúk nyilatkozatai, az igazságügyi orvosszakértői vélemények, valamint az egyéb okirati bizonyítékok is alátámasztották azzal, hogy a sérülés okozásának szándékát maga az I. r. vádlott sem vitatta.

A rendelkezésre álló adatok alapján a bűncselekmény elkövetését a másodfokú bíróság is bizonyítottanak találta.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban az ítéltábla mindazonáltal megjegyzi, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson történt meghallgatását követően elrendelte a tanúl orvosszakértői vizsgálatát. A tanúl szavahihetősége ugyanis nem szakértői, hanem a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés; a tanúl által előadottakra, illetve az egyéb bizonyítékokra figyelemmel az eljáró bíróságnak kell eldöntetnie, hogy az egyes tanúvallomások az ítéleti tényállás alapjául szolgálhatnak-e.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, és törvényes az általa elkövetett bűncselekmény minősítése is azzal, hogy a cselekmény - helyesen - a Btk. 164. § (1) bekezdése és (8) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősül.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-a alapján - figyelemmel a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK véleményében foglaltakra - helyesen alkalmazta az elbírálás időpontjában hatályos törvényt, mivel az a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó szabályokra tekintettel az I. r. vádlott szempontjából kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság egyébként helytálló jogi indokolását az ítéletábra annyiban tartja szükségesnek kiegészíteni, hogy az I. r. vádlott részéről a testi sértés okozása egyenes szándékkal történt, míg az eredmény tekintetében őt - az alkalmazott erőre, valamint a sérteni szándékozott, illetőleg ténylegesen sérült testtájakra tekintettel - eshetőleges szándék terheli.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, azonban azokat az alábbiak szerint pontosítani kellett, illetve ki kellett egészíteni:

Az ítéletábra a Kúria 56/2007. BK véleményének II/1. pontja alapján az enyhítő körülmények közül mellőzi a büntetlen előéletre történő utalást, miután az I. r. vádlott az elkövetés idején 21 éves, ún. fiatal felnőtt volt.

A másodfokú bíróság az időmúlást mint enyhítő körülményt kisebb súllyal vette figyelembe, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig tartó szabadságvesztés, az I. r. vádlott az eljárás során nem állt kényszerintézkedés hatálya alatt, továbbá az elrendelt szakértői vizsgálaton 2012 januárjában, februárjában, áprilisában és 2013 júliusában sem jelent meg, 2013. augusztus 28. napján pedig elfogatóparancsot kellett kibocsátani vele szemben.

Mindezekon túl az ítéletábra az enyhítő körülmények közül mellőzi a rendezett, kiegyensúlyozott családi körülményekre utalást, ugyanis az iratok szerint az I. r. vádlottat a saját és élettársa szülei tartják el, és ezzel ellentétes bizonyíték nem áll rendelkezésre.

A másodfokú bíróság az 56/2007. BK vélemény III/2. pontjára figyelemmel további súlyosító körülményként értékelte a garázda elkövetési módot. Az ügyészség által hivatkozott kitartó szándék ugyanakkor - tekintettel arra, hogy nem állapítható meg, hogy az I. r. vádlott a szűrást követően további aktív magatartást tanúsított volna - súlyosító körülményként nem értékelhető.

Az I. r. vádlott terhére megállapított, 2 évtől 8 évig terjedő büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény középértéke 5 év. A fenti körülmények mérlegelése alapján az ítéletábra álláspontja szerint a középértéknél jóval enyhébb, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés az I. r. vádlott személyére és a terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlyára tekintettel eltúlzottan enyhe büntetés, és egyetértett az ügyészség indítványával, miszerint annak súlyosítása indokolt.

A Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási szempontokra figyelemmel a másodfokú bíróság az I. r. vádlott esetében továbbra is a középérték alatti, de az elsőfokú ítéletben meghatározottnál súlyosabb, 3 év szabadságvesztés kiszabását látta elegendőnek a büntetési célok eléréséhez, melynek végrehajtási fokozata az elsőfokú bíróság által hivatkozott Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön.

Az ítéletábra - a kifejtett indokokra, valamint a kiszabott büntetés mértékére is figyelemmel - mellőzte a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését.

Az általa elkövetett cselekményre tekintettel az I. r. vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért őt a másodfokú bíróság a Btk. 61-62. §-ai alapján a szabadságvesztés mértékéhez igazodó 3 év időtartamra a közügyek gyakorlásától is eltiltotta.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott, így a feltételes szabadságra bocsátásra, az elkobzásra, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az erre tekintettel felmerült bűnügyi költség összegét az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, és - miután a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre - a Be. 338. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlottat kötelezte annak viselésére.

Budapest, 2015. év szeptember hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 23.B.124/2011/88. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.356/2014/5. számú ítéletében írt változtatásokkal - 2013. szeptember hó 11. napján az I. r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. év szeptember hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő